

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІЯ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

інформаційних системах центральних та місцевих органів виконавчої влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування (п. 3 ч. 1 ст. 2).

Масштаб втручання, передбаченого Законом № 5492-VI, не виправдується такими інтересами. І зокрема інтересами економічного добробуту, з якими найбільше пов'язана проголошена мета ведення Реєстру (отже, і мета обробки персональних даних в Реєстрі): облік інформації про реєстрацію місця проживання чи місця перебування.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 20.11.2012 р. № 5492-VI «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>

Лагодич Т.П., курсант 3-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук
доцент кафедри публічного управління та
адміністрування НАВС, **Волох О.К.**

ПИТАННЯ ДОСТУПУ ДО ПЕРСОНАЛЬНОЇ ІНФОРМАЦІЇ В АСПЕКТІ ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ

На розгляді в Комітеті Верховної Ради України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності станом на сьогодні знаходиться законопроект, зареєстрований 14.03.2019 р. за № 10121-1, ініціатором якого є н.д. А.А. Кожем'якін, Голова цього парламентського комітету [1].

Майже ідентичний за текстом(включаючи текст Пояснювальної записки) законопроект, зареєстрований під № 10121 01.03.2019 р., було відкликано ініціатором, іншим народним депутатом.

Уся різниця законопроектів у тому, що – на відміну від знятого з розгляду законопроекту № 10121 від 01.03.2019 р. А.А. Кожем'якін у своєму проекті пропонує ввести до системи органів, що здійснюють боротьбу з організованою злочинністю, Державне бюро розслідувань.

Така однобічна «занепокоєність» питаннями протидії організованій злочинності з боку суб'єктів законодавчої ініціативи викликає необхідність якомога більш прискіпливого аналізу пропонованих «змін до деяких законів України щодо протидії організованій злочинності».

Наприклад, щодо змін і доповнень до п. г) ч. 2 ст. 12 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» слід вказати наступне.

«Одержувати інформацію з автоматизованих інформаційних і довідкових систем та банків даних(як це звучить у чинній редакції) і «одержувати інформацію шляхом безпосереднього доступу до автоматизованих інформаційних і довідкових систем, реєстрів та баз (банків)

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

даних, власниками (держателями) яких є державні органи або органи місцевого самоврядування» – це зовсім різні речі.

В пропонованій редакції виникають корупціогенні ризики внаслідок можливих службових зловживань стосовно інформації, яка міститься в інформаційних системах державних органів та органів місцевого самоврядування. Передусім, виникає небезпека свавільного втручання працівників уповноважених органів (підрозділів) у приватність, що є порушенням ратифікованих в установленому порядку міжнародно-правових документів: статті 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, статті 17 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, і, відповідно, статті 32 Конституції України.

Частина третя статті 22 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» («Гарантії прав і законних інтересів громадян та юридичних осіб під час здійснення заходів боротьби з організованою злочинністю») потребує редагування. Зокрема, в законопроекті передбачено, що:

«3. Одержана спеціальними (уповноваженими) підрозділами та їх співробітниками інформація, не пов'язана з вчиненням злочинів чи інших правопорушень з боку фізичних та юридичних осіб, не може використовуватися на шкоду правам та законним інтересам цих осіб.

Документи та інші джерела, що містять таку інформацію, підлягають знищенню не пізніше шести місяців з дня їх одержання відповідним спеціальним (уповноваженим) підрозділом».

Але згідно ч. 8 ст. 6 та ч. 4 ст. 15 Закону України від 01.06.2010 р. № 2297-VI «Про захист персональних даних»:

«Персональні дані обробляються у формі, що допускає ідентифікацію фізичної особи, якої вони стосуються, не довше, ніж це необхідно для законних цілей, у яких вони збиралися або надалі оброблялися.

Персональні дані, зібрані під час виконання завдань оперативно-розшукової чи контррозвідувальної діяльності, боротьби з тероризмом, видаляються або знищуються відповідно до вимог закону».

Таким чином, одержана під час виконання завдань оперативно-розшукової чи контррозвідувальної діяльності, боротьби з тероризмом інформація (у випадку, якщо це – персональні дані), не пов'язана з вчиненням злочинів чи інших правопорушень з боку фізичних та юридичних осіб, має бути знищена одразу ж, оскільки вже відсутня зазначена вище законна мета (виконання завдань оперативно-розшукової чи контррозвідувальної діяльності, боротьба з тероризмом).

Разом із тим, відповідно до частини 3 статті 6 Закону України «Про захист персональних даних» склад та зміст персональних даних мають бути відповідними, адекватними та ненадмірними стосовно визначеної мети їх обробки. А згідно частини п'ятої цієї ж статті обробка персональних даних здійснюється для конкретних і законних цілей, визначених за згодою суб'єкта

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ПІЯ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

персональних даних, або у випадках, передбачених законами України, у порядку, встановленому законодавством.

У свою чергу, вказані норми дублюють відповідні положення Конвенції Ради Європи про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних від 28.01.1981 року.

Отже, зміст пропонованої редакції частини третьої статті 22 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» має бути приведено із європейськими стандартами у сфері захисту персональних даних.

Список використаних джерел:

1. Проект Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо протидії організованим злочинностям» (реєстр. № 10121-1 від 14.03.2019 р.) // [Електронний ресурс] – Режим доступу :http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=65677

Нагорнюк О.В., курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук
доцент кафедри публічного управління та
адміністрування НАВС, **Волох О.К.**

ПИТАННЯ СКАСУВАННЯ РІШЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ

Згідно п. 6 ч. 1 ст. 296 КАС України в апеляційній скарзі зазначаються обґрунтування вимог особи, яка подала апеляційну скаргу, із зазначенням того, у чому полягає неправильність чи неповнота дослідження доказів і встановлення обставин у справі та (або) застосування норм права[1].

Відповідно до ч. 1 ст. 317 КАС України визначено підстави для скасування судового рішення повністю або частково та ухвалення нового рішення у відповідній частині або зміни рішення, якими є:

- 1) неповне з'ясування судом обставин, що мають значення для справи;
- 2) недоведеність обставин, що мають значення для справи, які суд першої інстанції визнав встановленими;
- 3) невідповідність висновків, викладених у рішенні суду першої інстанції, обставинам справи;
- 4) неправильне застосування норм матеріального права або порушення норм процесуального права.

Додатково слід нагадати відповідні норми із глави 5 «Докази та доказування» Розділу I «Загальні положення» КАС України.

Доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи (частина 1 статті 72).